

Z nař. rozhodnutí jest sice patrné, že žal. úřad opřel svůj závěr, že použití otrub při výrobě vína nelze pokládati za způsob, který jest nutným při racionelním sklepním hospodaření ve smyslu 1. odst. § 2 zák. čl. XLVII:1908, a že tedy jde tu o použití látky při výrobě vína zakázané, o znalecký posudek státních výzkumných ústavů zemědělských v Košicích, a to patrně o posudek, jež tyto ústavy sdělily žal. úřadu jako přílohu přípisu z 12. listopadu 1928. Chtěl-li žal. úřad svrchu zmíněný svůj závěr opřít o tento znalecký posudek, pak bylo jeho povinností, aby celý obsah tohoto posudku sdělil st-li před vydáním nař. rozhodnutí a poskytl mu tak příležitost, aby k tomuto posudku mohl zaujmouti již v řízení správním stanovisko po stránce formální i materiální. Žal. úřad tohoto postupu nezachoval. Toto opominutí žal. úřadu zakládá podstatnou vadu řízení, která znemožnila straně účinnou obranu.

Č. 9745.

Učiteľstvo (Slovensko): Je nezákonné, odeprelo-li min. škol. učiteľovi a sirotskému otcovi-vychovateľovi evangelického sirotčince nárok na penzijné pôžitky len z dôvodu, že pôsobenie sirotčince bolo zastavené.

(Nález zo dňa 10. marca 1932 č. 3456.)

Vec: David E. v R. proti referátu ministerstva školstva a národnej osvety v Bratislave o penzii.

Výrok: Napadnuté rozhodnutie sa zrušuje pre nezákonnosť.

Dôvody: Podaním de dato 25. marca 1928 uchádzal sa sť-l', učiteľ a sirotský otec ev. sirotčince v R., u žal. úřadu svojho penzionovania udavši, že je 69ročný, má 47ročnú službu a že 40 rokov platí penzijné poplatky do krajinského učiteľského penzijného fondu. Žal. úřad napadnutým rozhodnutím nevyhovel tejto žiadosti — — —

O sťažnosti uvažoval nss takto:

Žal. úřad odprel uznať sť-l'ovi, cirkevnému učiteľovi resp. cirkevnému sirotskému otcovi - vychovateľovi, ako členovi krajinského učiteľského penzijného fondu sriadeného zák. čl. XXXII:1875 nárok na penziu jedine len z toho dôvodu, že podľa bodu 1. a 3. § 2 cit. zák. čl. XXXII:1875 majú nárok na penziu — medzi inými — len tí cirkevní učelia resp. vychovatelia, ktorí konajú službu učiteľskú resp. vychovateľsku, avšak že táto zákonná podmienka u sť-l'a splnená není, lebo podľa predloženého svedectva vydaného ev. a. v. cirkevnou obcou v R. zo dňa 15. marca 1928, siroty ev. a. v. sirotčince v R. byly prepustené na základe usnesenia kuratoria sirotčince zo dňa 5. marca 1919, takže týmto dňom skončilo pôsobenie uvedeného sirotčince a preto od tohoto dňa sť-l' nekoná a ani dosiaľ nekoná službu, resp. nie je v aktívnom služebnom pomere na škole alebo ústave opísanom v cit. zák. ustanovení, tedy aktívnom

služebnom pomere, ktorý je podmienkou nároku na penzijné zaopatrenie podľa uvedenej normy.

Podľa týchto dôvodov napadnutého rozhodnutia zastáva tedy žal. úrad ten právny názor, že predpoklad stanovený svrchu cit. zákonnou normou pre uznanie nároku na zmienené odpočívne pôžitky — t. j. aktívny služebný pomer — neni v danom prípade u sť-ľa splnený jedine len preto, že následkom zastavenia pôsobenia sirotčince, na ktorom sť-ľ čo vychovateľ účinkoval, zanikol i aktívny služebný pomer sť-ľov. Tento právny názor žal. úradu je však, ako to i sťažnosť právom vytýká, mýlny.

Neni na sporu, že ide o učiteľa, resp. o vychovateľa účinkujúceho na škole evanjelickej, resp. u evanjelického sirotčince, tedy na ústavu vydržovanom evanjelickou cirkevnou obcou. Tá okolnosť, že kuratorium tohoto ústavu zastavilo účinnosť tohoto ústavu, má za následok len to, že sť-ľ čo vychovateľ na tomto ústave prestal len v tejto jeho vlastnosti účinkovať. Nemá však okolnosť tá, že pôsobenie uvedeného sirotčince bolo zastavené, v zápatí — ako to má na mysli napadnuté rozhodnutie — i to, že týmto faktom prestal i aktívny služebný pomer sť-ľov voči evanjelickej cirkevnej obci ako vydržovateľke zmieneného ústavu.

Žal. úrad zamietol žiadosť sť-ľovu na uznanie a stanovenie nároku sť-ľovho na zmienené odpočívne pôžitky riadivši sa jedine len horevším a podľa svrchu uvedených úvah mýlnym právnym názorom, aniž by bol zkúmal, zda sú tu i ďalšie podmienky k uznaniu a stanoveniu tohoto nároku sť-ľovho v cit. zák. čl. XXXII:1875 uvedené. Pre horevši mýlny právny názor žal. úradu muselo sa napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 7 zák. o ss.

Č. 9746.

Pozemková reforma: * Stpú nemůže odepříti svolení ke zcizení půdy podle § 7 zák. jen z toho důvodu, že zcizovanou půdu chce kupujícím přidělití.

(Nález ze dne 11. března 1932 č. 3638.)

Prejudikatura: Boh. A 557/20.

Věc: Andor B. a spol. v F. (adv. Dr. Ignác Lang z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o svolení podle § 7 zák.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze dne 31. července 1930 zamítl stpú žádosti z 22. května 1930 a 3. července 1930, jimiž st-lé, jako vlastníci velko-statku E., žádali za svolení podle § 7 zák. k prodeji pozemků Josefu G., Alžbětě I. a manželům I., J. a N. z těchto důvodů: »Stpú potřebuje tuto půdu pro přiděl v řádném přidělovém řízení uchazečům podle zákona kvalifikovaným. Schválením kupnoprodejných smluv vyšla by půda ze záboru a tím znemožněno by bylo přidělové řízení a provedení pozemkové reformy.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —